

Den islamiske 'Aqidah er både åndelig og politisk

Bismillahir Rahmanir Raheem

Nogen siger, at den nuværende forfaldne situation skyldes, at muslimer bærer på en ufuldstændig *Iman* (erkendelse) på Islam, en ufuldstændig islamisk '*Aqidah* eller "et fald i *Iman*". Og de prædiker konstant, at muslimer skal fuldende deres '*Aqidah*.

Men denne anklage er falsk og baseret på uvidenhed. For det er ikke et spørgsmål om, at muslimens '*Aqidah* er ufuldstændig. Hvis muslimens '*Aqidah* blev ufuldstændig, så ville det betyde, at han ikke længere er muslim. Denne artikel vil forsøge at forklare, at den nuværende situation ikke skyldes en ufuldstændig islamisk '*Aqidah* eller fraværet af den, men at denne situation skyldes en fejlslagen applicering af den i livet.

Den islamiske '*Aqidahs* vigtighed

Ordet for erkendelse i Islam er '*Aqidah*, som i sig selv er udledt fra det arabiske rod-ord, '*Aqada*, som vil sige, "Han bandt en solid knude". Ordet findes også i forskellige bøjninger i Qur'anen, eksempelvis:

﴿وَالَّذِينَ عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ﴾

"Og dem I har indgået et løfte med..." [Al-Nisa' 4:33]

Og:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ﴾

"Åh I Troende! Overhold jeres aftaler (eller kontrakter)..." [Al-Maidah 5:1]

Og:

﴿بِمَا عَقَدْتُمُ الْاٰیْمَانَ﴾

"For jeres overlagte løfter (eller sværgen)..." [Al-Maidah 5:89]

Og:

﴿وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّنْ لِّسَانِي﴾

"Og løsn knuden fra min tunge..." [Ta-Ha 20:27]

Dette rod-ord definerer selve forståelsen af ordet '*Aqidah*, fordi den også er bundet solidt. Altså bygger *Iman* (erkendelse) på Islam på en absolut overbevisning om alle dens elementer. Så en muslim kan ikke erkende Allah ﷻ, men benægte Hans Sendebud, Muhammad ﷺ. Og muslimen kan heller ikke erkende Qur'anen, men benægte Dommens Dag. Altså hersker der ingen tvivl om, at muslimens '*Aqidah* er fuldstændig, fordi hvis muslimens '*Aqidah* blev ufuldstændig, ville han ikke være muslim mere.

Men muslimens 'Aqidah forklarer ikke kun dette livs oprindelse og afslutning. Den definerer også livets formål på en absolut måde. Allah har åbenbart:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

”Og Jeg har ikke skabt mennesker og Jinn for andet end at de skulle tilbede (Mig).” [Al-Dhariyat 51:56]

Således definerer den islamiske 'Aqidah formålet med livet til at være menneskets tilbedelse af Allah ved at overholde Hans ﷻ påbud og forbud i hver eneste handling.

Imam Muslim berettede fra Abu Hurayrah ﷺ, at Profeten ﷺ sagde:

«كَانَ رَجُلٌ يُسْرِفُ عَلَى نَفْسِهِ فَلَمَّا حَضَرَهُ الْمَوْتُ قَالَ لِبَنِيهِ إِذَا أَنَا مُتُّ فَأَحْرِقُونِي ثُمَّ اطْحُونِي ثُمَّ ذَرُونِي فِي الرِّيحِ فَوَاللَّهِ لَئِن قَدَرَ عَلَيَّ رَبِّي لَيُعَذِّبَنِي عَذَابًا مَا عَذَّبَهُ أَحَدًا فَلَمَّا مَاتَ فُعِلَ بِهِ ذَلِكَ فَأَمَرَ اللَّهُ الْأَرْضَ فَقَالَ اجْمَعِي مَا فِيكَ مِنْهُ فَفَعَلَتْ فَإِذَا هُوَ قَائِمٌ فَقَالَ مَا حَمَلَكَ عَلَيَّ مَا صَنَعْتَ قَالَ يَا رَبِّ حَشِيَّتِكَ فَغَفَرَ لَهُ»

”En mand syndede meget imod sig selv, så da døden nærmede sig, så sagde han til sine sønner: ”Når jeg er død, så brænd mig og knus mig, og efterlad (min aske) i vinden, for ved Allah! Hvis min Herre får fat i mig, vil Han straffe mig, som Han aldrig har straffet nogen før.” Hans sønner gjorde, som de havde fået besked på. Så sagde Han (dvs. Allah) til jorden, ”Frembring det, du har taget”, og der var han! Så sagde Han til ham, ”Hvad fik dig til at gøre det, du gjorde?” Han svarede, ”Frygten for Dig, åh min Herre.”. Så Han tilgav ham (på grund af det).” [Sahih Al-Bukhari, i Kitab Ahadith Al-Anbiya', i Kitab Hadith al-Ghar]

Altså kan man se meget klart, at dette liv ikke kan leves, medens man ignorerer den islamiske 'Aqidahs påvirkning på det. Ligesom ved enhver rejse, hvor man ikke kan ignorere den eventuelle destination, så kan ingen i livet ignorere sin uundgåelige tilbagevendelse til Allah ﷻ. Altså skal den islamiske 'Aqidah forstås med omhyggelighed og præcision idet undladelsen af at gøre det vil have alvorlige konsekvenser.

Den islamiske 'Aqidah er en unik 'Aqidah

I nutidens verden findes der mange andre 'Aqaa'id (overbevisninger eller verdensanskuelser) end Islam, såsom kristendommen, hinduismen, jødedommen, qadiyanismen, kommunismen og kapitalismen. Men Islam står alene blandt alle andre 'Aqaa'id i to vigtige aspekter. For det første, så er det sandheden. Overbevisningen som andre har om andre 'Aqaa'id end Islam er falsk. I dag forstår muslimerne dette meget klart, altså vil de ikke forveksle den islamiske 'Aqidah med andre 'Aqaa'id.

Men nogle muslimer fejler i at opfatte et andet aspekt af den islamiske 'Aqidah, skønt de besidder en solid Iman på Islam, og ikke benægter nogle af dens elementer. Dette aspekt vedrører måden, hvorpå man applicerer den islamiske 'Aqidah; de fejler i at forstå, at den islamiske 'Aqidah både er en åndelig og en politisk 'Aqidah. Alle andre 'Aqaa'id er enten åndelige eller politiske, men aldrig begge dele. Så denne misforståelse skyldes, at nogle muslimer er blevet påvirket af andres overbevisninger.

Hvad er en åndelig 'Aqidah?

En åndelig 'Aqidah adresserer kun spørgsmål om tilbedelser og etiske handlinger. Kristendommen og Hinduisme er eksempler herpå, fordi de giver vejledning i tilbedelseshandlinger, såsom bøn, faste og pilgrimsfærd, eller individuelle handlinger med merit, såsom ikke at lyve eller snyde. Men de giver ikke vejledning angående samfundets affærer og dets organisering, dvs. de giver ikke en politisk vejledning.

Dette er klart, når man overvejer situationen i de europæiske lande, som primært er kristen-majoritets lande. I deres historie kan man se, at mens de forsamlede sig til søndagstilbedelse og fejring af jul, så konkurrerede de med hinanden i handel, udkæmpede krige mod hinanden, og fejlede i at forene sig om spørgsmål såsom økonomi. På denne måde giver den åndelige 'Aqidah' vejledning i folkets tilbedelse og moral, men efterlader dem til at blive vejledt af politiske 'Aqaa'id' i resten af livets affærer.

Hvad er en politisk 'Aqidah'?

En politisk 'Aqidah' adresserer kun samfundets affærer og dets styring men fremlægger ingen instruktion indenfor områder såsom personlig tilbedelse. Kommunismen er et eksempel på sådan en 'Aqidah', som fokuserer på politiske og økonomiske spørgsmål, men benægter tilbedelse og fordømmer religion som "opium for masserne". Følgelig forlader den tilbedelsen, som er et iboende instinkt i mennesker, uden organisering. Altså ser man bizarre scener af folk, der foretager en 'pilgrimsfærd' til Lenins balsamerede krop i Rusland, og andre der bukker for statuer af afdøde Kim II Sung af Nordkorea.

Den islamiske 'Aqidah' er både åndelig og politisk

Altså dirigerer den islamiske 'Aqidah' individer til at tilbede Allah ﷻ som Han befalede. Denne tilbedelse er dog ikke begrænset til deres personlige handlinger; for den former ikke kun deres adfærd ifølge den islamiske etikette (*Adaab*), men den giver også en omfattende vejledning til alle samfundets affærer og dets styring. Dette karaktertræk i den islamiske 'Aqidah' indebærer, at alle aspekter af muslimernes liv bliver organiseret ifølge den, og konceptet om den islamiske lovgivning (*Shari'ah*) giver den praktiske kodificering til dette formål.

Den islamiske *Shari'ah* indeholder love, som kan kategoriseres i tre områder. Det første er de love, som styrer forholdet imellem individet og hans Skaber, Allah ﷻ, såsom bønner, fasten og *Hajj*. Det andet er dem, som vedrører individet selv, såsom påklædning, føde og drikke osv. Og det tredje er de love, der involverer folks indbyrdes forhold, som inkluderer transaktioner, styring, økonomi og udenrigspolitik. På denne måde baserer muslimer alle deres handlinger på den islamiske 'Aqidah'.

Faktisk er der ingen forskel på de shariamæssige love, om end de vedrører individer eller samfundet. De udspringer begge fra den samme 'Aqidah', og ingen er mere værdige at følge i forhold til andre, og der er slet ikke noget argument for deres adskillelse. Så der findes *Ayaat* og *Abadith*, som adresserer personlig tilbedelse, hvoraf to er som følger: Allah ﷻ befalede bønner og recitation af den Noble Qur'an:

﴿اقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ﴾

"Udfør bønner fra middag til nattens mørke, og reciter Qur'anen i det tidlige morgengry." [Al-Isra' 17:78]

Og Allahs Sendebud ﷺ befalede *Wudhu'* (rituel afvaskning):

«مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ»

"Den der udførte sin Wudhu' ordentligt, (skal vide, at) hans synder vil komme ud af hans krop, indtil de kom ud under hans negle." [Sahih Muslim, i Kitab Al-Taharah, i Kitab Khuruj Al-Khataya...]

Men der er også *Ayaat* og *Abadith*, som adresserer samfundets affærer og styring; eksempelvis forbød Allah ﷻ, at ikke-muslimer får autoritet over muslimerne, ligesom de nuværende regenter gør, ved at legitimere staten Israels besættelse af islamisk jord gennem 'freds' processen, da Han ﷻ åbenbarede,

﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا﴾

”Og Allah vil aldrig tillade, at Kuffar får autoritet (en vej) over de Troende.” [4:141]

Og Allahs Sendebud ﷺ befalede, at bestemte ejendomme er offentlig ejendom, som ikke kan ejes af individer eller staten,

«المُسْلِمُونَ شُرَكَاءُ فِي ثَلَاثٍ فِي الْمَاءِ وَالْمَاءِ وَالنَّارِ»

”Muslimerne er partnere i tre (ting); vand, græsgrange og ild (brændstof).” [Sunan Abu Dawud, i Kitab Al-Buyoo’, i Kitab Fi Man’il-Ma’]

Igen er dette ikke tilfældet i de islamiske lande i dag.

Alle de ovenstående regler, om end de udspringer fra den islamiske ’*Aqidah* som en politisk ’*Aqidah* eller som en åndelig ’*Aqidah*, skal implementeres i muslimerne liv. Forsømmelse af den islamiske ’*Aqidah* i enhver forstand er en overtrædelse af Islam, og udsætter muslimer for Allahs ﷻ Vrede. Altså kan ingen hævde at have en ’korrekt ’*Aqidah*, hvis han kun stræber for at applicere den islamiske ’*Aqidah* som en åndelig ’*Aqidah*. De skal også stræbe for at applicere Islam som en politisk ’*Aqidah*, i form af en stat. Desuden er det den islamiske stat, som gennem den autoritet den har over borgerne, sikrer at muslimer forholder sig til den islamiske ’*Aqidah* i dens politiske og åndelige forstand. Det er det der menes med ’Uthman bin ’Affans ؓ udtalelse, da han sagde,

إِنَّ اللَّهَ يَزَعُ بِالسُّلْطَانِ مَا لَا يَزَعُ بِالْقُرْآنِ

”Med Sultanen (dvs. autoriteten) retter Allah dem, som ikke rettes af Qur’anen (dvs. Taqwa).”

Konklusion

Så *Imans* forøgelse, som bliver nævnt i nogle *Ayaat* i Qur’anen, betyder en styrkelse i forbindelsen til Allah ﷻ, og *Imans* fald betyder en svækkelse af forbindelsen til Allah ﷻ. Det betyder ikke et fald i den absolutte anerkendelse, som stemmer overens med realitet og er baseret på beviser, fordi faldet i den absolutte anerkendelse betyder, at tvivl og mistænksomhed er dukket op, og dette er *Kufr*. Betydningen af, ”*Det forøgede deres Iman,*” og, ”*Så de kan tilføje Iman til deres Iman,*” er at deres forbindelse til Allah ﷻ er blevet styrket, fordi de huskede, at Allah ﷻ er tilstrækkelig for dem, og at Han ﷻ er *Al-Qadir* (Den Kapable) og *Al-Nasir* (Den der giver Sejr), som Alene kan bringe gavn og påføre skade, og intet vil ske dem udover det Allah ﷻ har skrevet for dem. Altså afspejler udtalelserne om forøgelse, en forøgelse i deres forbindelse til Allah med tilstedeværelsen af deres *Iman*; dette skyldes, at de huskede, at himlens og jordens soldater tilhører Allah ﷻ og deres overbevisning om, at Allah ﷻ vil skænke dem Sejr.

Denne forbindelse styrkes gennem ihukommelsen af Allah ﷻ, og læsning og recitation af Qur’anen. For at styrke forbindelsen yderligere, er man også nød til at krystallisere de koncepter, som udspringer fra denne ’*Aqidah*, ved at illustrere realiteten af disse tanker, opfatte deres meninger, og konsolidere bekræftelsen af dem ved at bevise deres overensstemmelse med realiteten og fordybe sig i deres beviser. *Iman* svækkes, når man beskæftiger sit sind med verdslige affærer, og bruger sin tid på at eftersøge dette livs nydelser.